Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B** **ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 764/2008**

z dnia 9 lipca 2008 r.

ustanawiające procedury dotyczące stosowania niektórych krajowych przepisów technicznych do produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylające decyzję nr 3052/95/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U. L 218 z 13.8.2008, str. 21)

sprostowane przez:

►**C1** Sprostowanie, Dz.U. L 177 z 6.7.2011, str. 27 (764/2008)

▼B

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 764/2008

z dnia 9 lipca 2008 r.

ustanawiające procedury dotyczące stosowania niektórych krajowych przepisów technicznych do produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylające decyzję nr 3052/95/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37 i 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([1]),

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, na którym swobodny przepływ towarów jest zapewniony na mocy Traktatu, zakazującego wprowadzania środków mających skutek równoważny ze skutkiem ograniczeń ilościowych w przywozie. Zakaz ten obejmuje wszelkie krajowe środki, mogące zakłócić bezpośrednio lub pośrednio, faktycznie lub potencjalnie, wewnątrzwspólnotowy handel towarami.

(2) Wobec braku harmonizacji prawodawstwa przeszkody uniemożliwiające swobodny przepływ towarów pomiędzy państwami członkowskimi mogą zostać niezgodnie z prawem stworzone przez właściwe organy państw członkowskich stosujące – w wyniku braku harmonizacji przepisów ustawowych do produktów legalnie wprowadzanych do obrotu w innych państwach członkowskich – przepisy techniczne określające wymagania, które dane produkty muszą spełniać, w tym wymagania dotyczące oznaczenia, formy, rozmiaru, masy, składu, prezentacji, etykietowania i opakowania. Stosowanie takich przepisów technicznych do produktów wprowadzonych do obrotu zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim może być sprzeczne z postanowieniami art. 28 i 30 Traktatu, nawet jeżeli mają one zastosowanie bez wyjątku do wszystkich produktów.

([1]) Dz.U. C 120 z 16.5.2008, s. 1.
([2]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 21 lutego 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 23 czerwca 2008 r.

▼B

(3) Zasada wzajemnego uznawania wynikająca z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest jednym ze sposobów zapewniania swobodnego przepływu towarów w ramach rynku wewnętrznego. Wzajemne uznawanie dotyczy produktów, które nie podlegają środkom harmonizującym na szczeblu Wspólnoty, lub aspektów produktu nieobjętych zakresem zastosowania takich przepisów. Zgodnie z tą zasadą państwo członkowskie nie może zakazać sprzedaży na swoim terytorium produktów, które zostały wprowadzone legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, nawet jeśli te produkty zostały wytworzone zgodnie z przepisami technicznymi innymi niż przepisy, które dotyczą produktów krajowych. Jedynymi wyjątkami od tej zasady są ograniczenia proporcjonalne do wyznaczonego celu i uzasadnione względami określonymi w art. 30 Traktatu lub innymi nadrzędnymi względami interesu publicznego.

(4) Prawidłowe stosowanie zasady wzajemnego uznawania przez państwa członkowskie wciąż nastręcza wiele problemów. Konieczne jest zatem ustanowienie procedur minimalizujących prawdopodobieństwo, że przepisy techniczne stworzą niezgodne z prawem przeszkody w swobodnym przepływie towarów między państwami członkowskimi. Brak takich procedur w państwach członkowskich tworzy dodatkowe przeszkody uniemożliwiające swobodny przepływ towarów, ponieważ zniechęca przedsiębiorstwa do sprzedaży własnych produktów – wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim – na terytorium państwa członkowskiego, które stosuje przepisy techniczne. Badania wykazały, że wiele przedsiębiorstw, w szczególności małych i średnich (MŚP), albo dostosowuje swoje produkty, tak by były zgodne z przepisami technicznymi tych państw członkowskich, albo powstrzymuje się od wprowadzania ich do obrotu w tych państwach członkowskich.

(5) Właściwe organy również nie dysponują odpowiednimi procedurami dotyczącymi zastosowania własnych przepisów technicznych do konkretnych produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim. Brak takich procedur ogranicza zdolność tych organów do oceny zgodności produktów zgodnie z Traktatem.

(6) W rezolucji Rady z dnia 28 października 1999 r. w sprawie wzajemnego uznawania ([1]) wskazano, że podmioty gospodarcze i obywatele nie zawsze stosują w sposób pełny i prawidłowy zasadę wzajemnego uznawania, ponieważ nie znają w wystarczającym stopniu tej zasady ani skutków jej funkcjonowania. W wymienionym dokumencie wezwano państwa członkowskie do opracowania odpowiednich środków w celu dostarczenia podmiotom gospodarczym i obywatelom odpowiednich ram wzajemnego uznawania, m.in. dzięki skutecznemu rozpatrywaniu wniosków składanych przez podmioty gospodarcze i obywateli oraz szybkiemu udzielaniu na nie odpowiedzi.

([1]) Dz.U. C 141 z 19.5.2000, s. 5.

▼B

(7) Rada Europejska na posiedzeniu w dniach 8–9 marca 2007 r. podkreśliła, jak ważne jest nadanie nowego impulsu rynkowi wewnętrznemu towarów poprzez zwiększenie wzajemnego uznawania, przy jednoczesnym zagwarantowaniu wysokiego poziomu bezpieczeństwa i ochrony konsumentów. Rada Europejska na posiedzeniu w dniach 21–22 czerwca 2007 r. zaznaczyła, że dalsze wzmacnianie czterech swobód rynku wewnętrznego (swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału) oraz usprawnianie jego funkcjonowania nadal ma nadrzędne znaczenie dla wzrostu, konkurencyjności i zatrudnienia.

(8) Sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego towarów wymaga wprowadzenia odpowiednich i przejrzystych sposobów rozwiązywania problemów, które wynikają z zastosowania przepisów technicznych państwa członkowskiego do konkretnych produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim.

(9) Niniejsze rozporządzenie nie powinno przynosić uszczerbku dalszej harmonizacji przepisów technicznych w stosownych przypadkach mającej na celu usprawnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego.

(10) Bariery w handlu mogą także być skutkiem stosowania innych rodzajów środków wchodzących w zakres zastosowania art. 28 i 30 Traktatu. Środki te obejmują np. specyfikacje techniczne sporządzane na potrzeby procedur zamówień publicznych lub obowiązek stosowania języków urzędowych państw członkowskich. Jednak środki takie nie powinny stanowić przepisu technicznego w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, a zatem nie powinny wchodzić w jego zakres zastosowania.

(11) Przepisy techniczne w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są czasem stosowane podczas obowiązkowych procedur uprzedniego wydawania zezwoleń oraz przy zastosowaniu tych procedur; procedury takie są ustanawiane na mocy prawa danego państwa członkowskiego i zgodnie z nimi właściwy organ tego państwa członkowskiego – zanim dany produkt lub rodzaj produktu może zostać wprowadzony do obrotu w tym państwie członkowskim lub na części jego terytorium – powinien wydać formalne zezwolenie w odpowiedzi na wniosek. Samo istnienie takiej procedury ogranicza swobodny przepływ towarów na rynku wewnętrznym. Zatem, aby obowiązkowa procedura uprzedniego wydawania zezwoleń była uzasadniona w świetle podstawowej zasady swobodnego przepływu towarów, jej celem powinien być interes publiczny uznany przez prawo wspólnotowe oraz powinna ona być niedyskryminująca i proporcjonalna; oznacza to, że powinna ona być odpowiednia, by zagwarantować osiągnięcie wyznaczonego celu, ale nie powinna wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. Zgodność takiej procedury z zasadą proporcjonalności należy oceniać w świetle uwag zawartych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości.

▼B

(12) Wymóg uprzedniego wydania zezwolenia w celu wprowadzenia produktu na rynek nie powinien jako taki stanowić przepisu technicznego w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, a decyzja o wykluczeniu lub usunięciu produktu z rynku wyłącznie dlatego, że uprzednio nie wydano względem niego ważnego zezwolenia, nie powinna stanowić decyzji, do której zastosowanie ma niniejsze rozporządzenie. Jednak w przypadku gdy złożono wniosek o obowiązkowe uprzednie wydanie zezwolenia dotyczącego danego produktu, wszelkie planowane decyzje o odrzuceniu tego wniosku na postawie przepisu technicznego należy podejmować zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, tak by wnioskodawca mógł skorzystać z ochrony proceduralnej przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu.

(13) Z zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia należy wyłączyć decyzje sądów lub trybunałów krajowych, w których to decyzjach ocenia się legalność przypadków odmowy dostępu do rynku jednego państwa członkowskiego dla produktów wprowadzonych do obrotu zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim lub w których to decyzjach nałożono kary ze względu na zastosowanie przepisu technicznego.

(14) Broń jest produktem, który może stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa ludzi oraz dla bezpieczeństwa publicznego państw członkowskich. Niektóre konkretne rodzaje broni wprowadzone legalnie do obrotu w jednym państwie członkowskim mogą, ze względu na ochronę zdrowia i bezpieczeństwa ludzi oraz na zapobieganie przestępczości, podlegać środkom ograniczającym w innym państwie członkowskim. Wśród takich środków mogą być specjalne kontrole i wydawanie zezwoleń – stosowane zanim broń legalnie wprowadzona do obrotu w jednym państwie członkowskim zostanie wprowadzona do obrotu na rynku innego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie muszą mieć zatem możliwość zapobiegania wprowadzaniu broni do obrotu na rynku, dopóki nie zostaną spełnione wszystkie krajowe wymogi proceduralne.

(15) Dyrektywa 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów ([1]) wskazuje, że wyłącznie produkty bezpieczne mogą zostać wprowadzone do obrotu, i nakłada na producentów, importerów i dystrybutorów zobowiązania odnoszące się do bezpieczeństwa produktów. W dyrektywie tej upoważniono organy do wprowadzania zakazu dotyczącego wszelkich niebezpiecznych produktów ze skutkiem natychmiastowym lub do wprowadzenia – na okres potrzebny na przeprowadzenie ocen bezpieczeństwa i kontroli – tymczasowego zakazu dotyczącego produktu, który mógłby być niebezpieczny. Upoważniono również organy do podejmowania koniecznych działań w celu odpowiedniego stosowania właściwych środków, takich jak te, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b)–f), w przypadku produktów stanowiących poważne zagrożenie. Dlatego też środki podejmowane przez właściwe organy państw członkowskich zgodnie z ustawodawstwem krajowym przyjętym w celu wykonania art. 8 ust. 1 lit. d)–f) oraz art. 8 ust. 3 tej dyrektywy należy wyłączyć z zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia.

([1]) Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4.

▼B

(16) W rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ([1]) przewidziano m.in. wprowadzenie systemu wczesnego ostrzegania służącego powiadamianiu o wystąpieniu bezpośredniego lub pośredniego zagrożenia dla zdrowia ludzkiego związanego z żywnością lub paszą. Rozporządzenie to nakłada na państwa członkowskie obowiązek niezwłocznego powiadamiania Komisji w ramach systemu wczesnego ostrzegania o przyjęciu jakichkolwiek środków służących ograniczeniu wprowadzania do obrotu, wycofaniu z rynku lub wycofaniu żywności lub pasz w celu ochrony zdrowia ludzkiego i wymagających podjęcia szybkich działań. Dlatego też środki podejmowane przez właściwe organy państw członkowskich na mocy art. 50 ust. 3 lit. a) i art. 54 tego rozporządzenia należy wyłączyć z zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia.

(17) W rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ([2]) ustanowiono ogólne zasady wykonywania kontroli urzędowych mających na celu sprawdzenie zgodności z regułami ukierunkowanymi w szczególności na zapobieganie wystąpieniu, eliminowanie lub ograniczanie dopuszczalnych poziomów ryzyka dla ludzi i zwierząt, bezpośrednio lub poprzez środowisko naturalne, oraz gwarantowanie uczciwych praktyk w handlu paszami i żywnością oraz ochronę interesów konsumenta, łącznie z etykietowaniem pasz i żywności oraz innymi formami przekazywania informacji konsumentom. Określono w nim specjalną procedurę gwarantującą stosowanie przez podmioty gospodarcze środka zaradczego w przypadku braku zgodności z prawem żywnościowym i paszowym oraz przepisami dotyczącymi zdrowia i dobrostanu zwierząt. Dlatego też środki podejmowane przez właściwe organy państw członkowskich na mocy art. 54 tego rozporządzenia należy wyłączyć z zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia. Jednak środki podjęte lub planowane przez właściwe organy na podstawie krajowych przepisów technicznych powinny wchodzić w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, o ile nie dotyczy to celów rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

(18) W dyrektywie 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych (dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa kolei) ([3]) przewidziano procedurę dopuszczania do eksploatacji istniejącego taboru kolejowego, pozostawiając możliwość stosowania niektórych przepisów krajowych. Środki podejmowane przez właściwe organy zgodnie z art. 14 tej dyrektywy powinny zatem zostać wyłączone z zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia.

([1]) Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 202/2008 (Dz.U. L 60 z 5.3.2008, s. 17).
([2]) Dz.U. L 165 z 30.4.2004. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Rady (WE) 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1).
([3]) Dz.U. 164 z 30.4.2004, s. 44.

▼B

(19) W dyrektywie Rady 96/48/WE z dnia 23 lipca 1996 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości ([1]) oraz w dyrektywie 2001/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych ([2]) przewidziano stopniową harmonizację systemów i operacji poprzez przyjmowanie specyfikacji technicznych interoperacyjności (TSI). Systemy i składniki interoperacyjności objęte zakresem zastosowania tych dyrektyw powinny zatem zostać wyłączone z zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia.

►C1 (20) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającym wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 339/93 ◄ ([3]) ustanowiono system akredytacji, który zapewnia wzajemną akceptację poziomu kompetencji jednostek oceniających zgodność. Zatem właściwe organy państw członkowskich nie powinny więcej odmawiać uznania sprawozdań z badań i certyfikatów wydawanych przez akredytowaną jednostkę oceniającą zgodność, ze względu na kompetencję tej jednostki. Ponadto państwa członkowskie mogą także akceptować badania i certyfikaty wydawane przez inne jednostki oceniające zgodność zgodnie z prawem wspólnotowym.

(21) W dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych ([4]) zobowiązano państwa członkowskie do informowania Komisji i pozostałych państw członkowskich o wszelkich projektach przepisów technicznych dotyczących wszelkich produktów, w tym produktów rolnych i produktów rybołówstwa, oraz o przyczynach, dla których wprowadzenie takich przepisów jest konieczne. Po przyjęciu takiego przepisu technicznego niezbędne jest jednak zagwarantowanie prawidłowego zastosowania zasady wzajemnego uznawania do poszczególnych produktów w konkretnych przypadkach. Niniejsze rozporządzenie ustanawia procedurę służącą zastosowaniu zasady wzajemnego uznawania w konkretnych przypadkach poprzez zobowiązanie właściwych organów do wskazania, z jakich przyczyn technicznych lub naukowych nie można zezwolić na wprowadzenie danego produktu na rynek krajowy w jego obecnym kształcie, zgodnie z art. 28 i art. 30 Traktatu. W kontekście niniejszego rozporządzenia przez „dowód” nie należy rozumieć dowodu w sensie prawnym. Organy państw członkowskich w świetle niniejszego rozporządzenia nie mają obowiązku uzasadniania samego przepisu technicznego. Jednak powinny one uzasadnić, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, możliwe zastosowanie przepisu technicznego do produktu wprowadzonego legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim.

([1]) Dz.U. L 235 z 17.9.1996, s. 6. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2007/32/WE (Dz.U. L 141 z 2.6.2007, s. 63).
([2]) Dz.U. L 110 z 20.4.2001, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2007/32/WE.
([3]) Zob. s. 30 niniejszego Dziennika Urzędowego.
([4]) Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/96/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 81).

▼B

(22) Zgodnie z zasadą wzajemnego uznawania procedura ustanowiona w niniejszym rozporządzeniu powinna przewidywać, że właściwe organy w każdym przypadku informują podmiot gospodarczy – opierając się na dostępnych stosownych danych technicznych lub naukowych – że istnieją nadrzędne względy interesu publicznego, dla których dany produkt lub rodzaj produktu objęte zostały krajowymi przepisami technicznymi i dla których nie można zastosować mniej restrykcyjnych środków. Pisemne powiadomienie powinno pozwolić podmiotowi gospodarczemu na wyrażenie uwag dotyczących wszystkich istotnych aspektów planowanej decyzji ograniczającej dostęp do rynku. Nic nie stoi na przeszkodzie, by właściwy organ podejmował działania po upłynięciu terminu na otrzymanie takich uwag, jeżeli podmiot gospodarczy nie udzielił odpowiedzi.

(23) Pojęcie „nadrzędnych względów interesu publicznego", do których odnoszą się niektóre przepisy niniejszego rozporządzenia, wywodzi się z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości związanego z art. 28 i 30 Traktatu. Pojęcie to obejmuje m.in. skuteczność nadzoru podatkowego, sprawiedliwość transakcji handlowych, ochronę konsumentów, ochronę środowiska, utrzymanie zróżnicowania prasy oraz ryzyko poważnego naruszenia równowagi finansowej systemu zabezpieczeń społecznych. Takie nadrzędne względy mogą uzasadniać zastosowanie przez właściwe organy przepisów technicznych. Zastosowanie to nie powinno jednak stanowić środka arbitralnej dyskryminacji ani wprowadzać ukrytego ograniczenia w handlu między państwami członkowskimi. Ponadto należy zawsze przestrzegać zasady proporcjonalności, zwracając uwagę na to, czy właściwe organy rzeczywiście wybrały najmniej restrykcyjny środek.

(24) Stosując procedurę ustanowioną w niniejszym rozporządzeniu, właściwy organ państwa członkowskiego nie powinien wycofywać z obrotu ani ograniczać wprowadzania do obrotu produktu lub rodzaju produktu wprowadzonego do obrotu zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim. Jest jednak celowe, by właściwy organ miał możliwość przyjmowania tymczasowych środków, w przypadku gdy konieczna jest szybka interwencja mająca na celu uniknięcie zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa użytkowników. Takie środki tymczasowe mogą być również przyjmowane przez właściwy organ po to, by zapobiec wprowadzeniu w ich państwie do obrotu produktu, którego wprowadzanie do obrotu jest ogólnie zakazane ze względów moralności publicznej lub bezpieczeństwa publicznego, w tym ze względu na zapobieganie przestępczości. Państwom członkowskim należy zatem zezwolić na to, by w takich okolicznościach mogły na dowolnym etapie procedury ustanowionej w niniejszym rozporządzeniu czasowo zawieszać wprowadzanie do obrotu na swoich terytoriach produktów lub rodzajów produktów.

(25) Każda decyzja, do której zastosowanie ma niniejsze rozporządzenie, powinna określać dostępne środki prawne, tak by podmiot gospodarczy mógł wnieść sprawę przed właściwy krajowy sąd lub trybunał.

(26) Należy również informować podmiot gospodarczy o dostępności mechanizmów niesądowych – takich jak system SOLVIT – służących rozwiązywaniu problemów, po to by unikać braku pewności prawnej oraz kosztów sądowych.

▼B

(27) Po podjęciu przez właściwy organ decyzji o wykluczeniu danego produktu na podstawie przepisu technicznego zgodnie z wymogami proceduralnymi niniejszego rozporządzenia dalsze działania podjęte w odniesieniu do tego produktu – oparte na wspomnianej decyzji i na tym samym przepisie technicznym – nie powinny podlegać wymogom niniejszego rozporządzenia.

(28) W odniesieniu do rynku wewnętrznego towarów ważne jest zapewnienie dostępności krajowych przepisów technicznych, tak by przedsiębiorstwa, w szczególności MŚP, mogły gromadzić wiarygodne i dokładne informacje na temat obowiązującego prawa.

(29) Konieczne jest zatem wdrożenie zasad uproszczenia procedur administracyjnych, m.in. poprzez ustanowienie systemu punktów kontaktowych ds. produktów. Celem takiego działania powinno być zagwarantowanie przedsiębiorstwom przejrzystego i prawidłowego dostępu do informacji, a tym samym uniknięcie opóźnień, kosztów i skutków zniechęcających, które spowodowane są krajowymi przepisami technicznymi.

(30) Aby ułatwić swobodny przepływ towarów, punkty kontaktowe ds. produktów powinny bezpłatnie przekazywać informacje o krajowych przepisach technicznych w ich państwach oraz o zastosowaniu zasady wzajemnego uznawania w odniesieniu do produktów. Punkty kontaktowe ds. produktów powinny zostać odpowiednio wyposażone i dysponować odpowiednimi zasobami; należy również zachęcać je do publikowania informacji na stronie internetowej i w innych językach wspólnotowych. Punkty kontaktowe ds. produktów mogłyby także dostarczać wszelkich dodatkowych informacji lub uwag danemu podmiotowi gospodarczemu w trakcie procedury ustanowionej w niniejszym rozporządzeniu. W odniesieniu do innych informacji – punkty kontaktowe ds. produktów mogą nakładać opłaty proporcjonalne do kosztów udzielenia danej informacji.

(31) Z uwagi na fakt, że tworzenie punktów kontaktowych ds. produktów nie powinno zakłócać podziału zadań między właściwe organy w ramach systemów regulacyjnych państw członkowskich, państwa członkowskie powinny mieć możliwość powoływania punktów kontaktowych ds. produktów zgodnie z regionalnymi lub lokalnymi kompetencjami. Państwa członkowskie powinny być w stanie powierzyć rolę punktu kontaktowego ds. produktów istniejącym punktom kontaktowym ustanowionym zgodnie z innymi aktami Wspólnoty, po to by uniknąć zbędnego mnożenia punktów kontaktowych oraz by uprościć procedury administracyjne. Państwa członkowskie powinny być w stanie powierzyć rolę punktu kontaktowego ds. produktów nie tylko służbom funkcjonującym w ramach administracji publicznej, lecz także krajowym ośrodkom SOLVIT, izbom handlowym, organizacjom zawodowym i podmiotom prywatnym, po to by zmniejszać koszty administracyjne ponoszone przez przedsiębiorstwa i właściwe organy.

(32) Należy zachęcać państwa członkowskie i Komisję do ścisłej współpracy w celu ułatwienia szkolenia pracowników zatrudnianych w punktach kontaktowych ds. produktów.

▼B

(33) Zważywszy na rozwój i wprowadzanie ogólnoeuropejskich usług eGovernment i leżących u ich podstaw interoperatywnych sieci telematycznych, należy rozważyć możliwość opracowania elektronicznego systemu wymiany informacji pomiędzy punktami kontaktowymi ds. produktów zgodnie z decyzją 2004/387/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie interoperatywnego świadczenia ogólnoeuropejskich usług eGovernment dla administracji publicznej, przedsiębiorstw i obywateli (IDABC) ([1]).

(34) Należy ustanowić wiarygodne i wydajne mechanizmy monitorowania i oceny, aby dostarczać informacji na temat stosowania niniejszego rozporządzenia w celu poszerzania wiedzy na temat funkcjonowania rynku wewnętrznego towarów w sektorach niezharmonizowanych oraz zapewnienia należytego stosowania zasady wzajemnego uznawania przez właściwe organy państw członkowskich. Mechanizmy te powinny obejmować jedynie to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(35) Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie do produktów lub szczególnych cech produktów, które nie podlegają wspólnotowym środkom harmonizującym mającym na celu usunięcie przeszkód w handlu między państwami członkowskimi wynikających z istnienia różnych krajowych przepisów technicznych. Przepisy zawarte w takich aktach harmonizujących często mają charakter wyczerpujący; w takim przypadku państwa członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu na ich terytoriach produktów zgodnych z tym aktem. Niektóre wspólnotowe akty harmonizujące pozwalają jednak państwom członkowskim na ustanowienie dodatkowych warunków technicznych dotyczących wprowadzenia produktu do obrotu na rynku danego państwa członkowskiego. Takie dodatkowe warunki powinny podlegać art. 28 i 30 Traktatu oraz przepisom niniejszego rozporządzenia. Zatem, aby niniejsze rozporządzenie było skutecznie stosowane, Komisja powinna sporządzić orientacyjny, otwarty wykaz produktów, które nie podlegają harmonizacji na szczeblu Wspólnoty.

(36) System monitoringu ustanowiony na mocy decyzji nr 3052/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1995 r. ustanawiającej procedurę wymiany informacji w sprawie krajowych środków wprowadzających odstępstwa od zasady swobodnego przepływu towarów we Wspólnocie ([2]) okazał się wyjątkowo nieskuteczny ze względu na fakt, iż nie dostarczył Komisji wystarczających informacji, aby określić sektory, w których należałoby dokonać harmonizacji. Nie zapewnił również szybkiego rozwiązania pewnych problemów dotyczących swobodnego przepływu. Należy zatem uchylić decyzję nr 3052/95/WE.

(37) W celu umożliwienia właściwym organom dostosowania się do wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu właściwe jest wprowadzenie okresu przejściowego dotyczącego stosowania tego rozporządzenia.

([1]) Dz.U. 144 z 30.4.2004, s. 62.
([2]) Dz.U. L 321 z 30.12.1995, s. 1.

▼B

(38) W związku z tym, że cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie usunięcie przeszkód technicznych w swobodnym przepływie towarów między państwami członkowskimi, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na skalę i skutki działania cel ten można osiągnąć lepiej na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wychodzi poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(39) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([1]),

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Artykuł 1

Przedmiot

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest poprawa funkcjonowania rynku wewnętrznego dzięki usprawnieniu swobodnego przepływu towarów.

2. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się zasady i procedury, które mają być przestrzegane przez właściwe organy państwa członkowskiego przy podejmowaniu decyzji lub planowaniu podjęcia decyzji określonej w art. 2 ust. 1, która utrudniałaby swobodny przepływ produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim i podlegającej postanowieniom art. 28 Traktatu.

3. W niniejszym rozporządzeniu przewiduje się również ustanowienie w państwach członkowskich punktów kontaktowych ds. produktów, po to by przyczynić się do osiągnięcia celu niniejszego rozporządzenia, przewidzianego w ust. 1.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do decyzji administracyjnych skierowanych do podmiotów gospodarczych, podjętych lub planowanych na podstawie przepisu technicznego określonego w ust. 2, w odniesieniu do jakichkolwiek produktów, w tym produktów rolnych i produktów rybołówstwa, wprowadzanych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, w przypadku gdy decyzja taka będzie miała jeden z poniżej przedstawionych bezpośrednich lub pośrednich skutków:

a) zakaz wprowadzania do obrotu produktu lub rodzaju produktu;

b) modyfikacja lub przeprowadzenie dodatkowych badań tego produktu lub rodzaju produktu, zanim będzie on mógł zostać wprowadzony do obrotu lub utrzymany na rynku;

c) wycofanie tego produktu lub rodzaju produktu z rynku.

([1]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999. s. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

▼B

Do celów ust. 1 lit. b) modyfikacja produktu lub rodzaju produktu oznacza dowolną zmianę przynajmniej jednej cechy produktu lub rodzaju produktu określonego w ust. 2 lit. b) pkt (i).

2. Do celów niniejszego rozporządzenia przepis techniczny oznacza dowolny przepis ustawy, rozporządzenia lub inny przepis administracyjny państwa członkowskiego:

a) który nie podlega harmonizacji na poziomie wspólnotowym; oraz

b) który zakazuje wprowadzania do obrotu produktu lub rodzaju produktu na terytorium tego państwa członkowskiego lub z którym zgodność jest obowiązkowa, w przypadku gdy produkt lub rodzaj produktu jest wprowadzany do obrotu na terytorium tego państwa członkowskiego, oraz który określa jedną z poniższych kwestii:

(i) wymagane cechy danego produktu lub rodzaju produktu, takie jak poziom jakości, właściwości użytkowe lub bezpieczeństwo lub rozmiar, w tym wymagania mające zastosowanie do produktu lub rodzaju produktu dotyczące nazwy, pod jaką jest sprzedawany, terminologii, symboli, badań i metod badania, opakowania, oznakowania lub etykietowania; lub

(ii) inne wymagania dotyczące produktu lub rodzaju produktu służące ochronie konsumentów lub środowiska i wpływające na cykl życia produktu po wprowadzeniu go do obrotu, takie jak warunki użytkowania, recykling, ponowne użycie lub usuwanie, w przypadku gdy takie warunki mogą mieć istotny wpływ na skład, charakter produktu lub wprowadzenie produktu do obrotu lub rodzaj produktu.

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

a) decyzji o charakterze sądowym podejmowanych przez sądy lub trybunały krajowe;

b) decyzji o charakterze sądowym podejmowanych przez organy ścigania w trakcie dochodzenia lub postępowania sądowego w związku z przestępstwem, dotyczących terminologii, symboli lub jakichkolwiek istotnych odniesień do organizacji działających niezgodnie z konstytucją bądź przestępczych lub przestępstw o charakterze rasistowskim lub ksenofobicznym.

Artykuł 3

Stosunek do innych przepisów prawa wspólnotowego

1. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do systemów lub składników interoperacyjności objętych zakresem zastosowania dyrektyw 96/48/WE i 2001/16/WE.

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania w przypadku środków podjętych przez organy państw członkowskich na mocy:

a) art. 8 ust. 1 lit. d)–f) i art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/95/WE;

b) art. 50 ust. 3 lit. a) i art. 54 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

c) art. 54 rozporządzenia (WE) nr 882/2004;

d) art. 14 dyrektywy 2004/49/WE.

▼B

ROZDZIAŁ 2

PROCEDURA STOSOWANIA PRZEPISU TECHNICZNEGO

Artykuł 4

Informacja o produkcie

W przypadku gdy właściwy organ poddaje produkt lub rodzaj produktu ocenie dotyczącej tego, czy należy przyjąć decyzję, o której mowa w art. 2 ust. 1, może on, należycie uwzględniając zasadę proporcjonalności, zwrócić się do podmiotu gospodarczego określonego zgodnie z art. 8 w szczególności o:

a) stosowne informacje na temat cech danego produktu lub danego rodzaju produktu;

b) stosowne i łatwo dostępne informacje na temat wprowadzania produktu do obrotu zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim.

Artykuł 5

Wzajemne uznawanie poziomu kompetencji akredytowanych jednostek oceniających zgodność

Państwa członkowskie nie odmawiają uznania sprawozdań i certyfikatów wydawanych przez jednostkę oceniającą zgodność akredytowaną w odpowiedniej dziedzinie czynności z zakresu oceny zgodności, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, ze względów dotyczących jej kompetencji.

Artykuł 6

Ocena konieczności zastosowania przepisu technicznego

1. W przypadku gdy właściwy organ zamierza podjąć decyzję, o której mowa w art. 2 ust. 1, organ ten przesyła podmiotowi gospodarczemu określonemu zgodnie z art. 8 pisemne powiadomienie o swoim zamiarze, wskazując przepis techniczny stanowiący podstawę dla takiej decyzji i przedstawiając przyczyny techniczne lub naukowe, ze względu na które:

a) planowana decyzja jest uzasadniona względami interesu publicznego, określonymi w art. 30 Traktatu, lub odwołuje się do innych nadrzędnych względów interesu ogólnego; oraz

b) planowana decyzja jest właściwa, by umożliwić osiągnięcie wyznaczonego celu i nie wykracza poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia.

Wszelkie planowane decyzje opierają się na cechach danego produktu lub rodzaju produktu.

Po otrzymaniu takiego powiadomienia zainteresowany podmiot gospodarczy ma możliwość przedstawienia uwag w terminie przynajmniej dwudziestu dni roboczych. W powiadomieniu określa się termin przedstawiania uwag.

▼B

2. Wszelkie decyzje, o których mowa w art. 2 ust. 1, są podejmowane, a powiadomienie o nich przekazywane zainteresowanemu podmiotowi gospodarczemu i Komisji w terminie dwudziestu dni roboczych po upłynięciu ostatecznego terminu otrzymania uwag od podmiotu gospodarczego, o czym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. W decyzji należycie uwzględnia się te uwagi i przedstawia uzasadnienie, w tym ewentualne podstawy odrzucenia argumentów przedstawionych przez dany podmiot, a także techniczne lub naukowe dowody, o czym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy uzasadnia to złożoność sprawy, właściwy organ może przedłużyć jednokrotnie termin, o którym mowa w akapicie 1, o nie więcej niż dwadzieścia dni roboczych. Przedłużenie to jest należycie uzasadnione i powiadamia się o nim podmiot gospodarczy, zanim upłynie okres pierwotny.

W decyzjach, o których mowa w art. 2 ust. 1, wskazuje się również środki odwoławcze dostępne na mocy obowiązujących przepisów w zainteresowanym państwie członkowskim oraz terminy mające zastosowanie do takich środków. Taką decyzję można zaskarżyć w sądzie lub trybunale krajowym lub w innych instancjach odwoławczych.

3. Jeżeli, po przesłaniu pisemnego powiadomienia zgodnie z ust. 1, właściwy organ postanawia o niepodejmowaniu decyzji, o której mowa w art. 2 ust. 1, powiadamia on o tym niezwłocznie zainteresowany podmiot gospodarczy.

4. Jeżeli właściwy organ nie powiadomi podmiotu gospodarczego o decyzji, o której mowa w art. 2 ust.1, w terminie określonym w ust. 2 niniejszego artykułu, produkt uznaje się za wprowadzony do obrotu zgodnie z prawem w tym państwie członkowskim, w zakresie, w jakim dotyczy to zastosowania przepisu technicznego obowiązującego w tym państwie, wymienionego w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 7

Czasowe zawieszenie wprowadzania produktu do obrotu

1. W trakcie procedury ustanowionej w niniejszym rozdziale właściwy organ nie zawiesza czasowo wprowadzenia do obrotu danego produktu lub danego rodzaju produktu, chyba że spełniony jest którykolwiek spośród poniższych warunków:

a) dany produkt lub dany rodzaj produktu w normalnych i możliwych do przewidzenia warunkach użytkowania stwarza poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa i zdrowia użytkowników;

b) wprowadzanie do obrotu danego produktu lub rodzaju produktu jest ogólnie zakazane w państwie członkowskim ze względów moralności publicznej lub bezpieczeństwa publicznego.

2. Właściwy organ niezwłocznie powiadamia podmiot gospodarczy określony zgodnie z art. 8 i Komisję o zawieszeniu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, do powiadomienia dołącza się uzasadnienie techniczne lub naukowe.

3. Zawieszenie wprowadzenia do obrotu produktu przyjęte zgodnie z niniejszym artykułem można zaskarżyć w sądzie lub trybunale krajowym lub w innych instancjach odwoławczych.

▼B

Artykuł 8

Informacja dla podmiotu gospodarczego

Odniesienia do podmiotu gospodarczego w art. 4, 6 i 7 uznaje się za odniesienia do:

a) wytwórcy produktu, mającego siedzibę na terytorium Wspólnoty, lub osoby, która wprowadziła produkt do obrotu lub złożyła do właściwego organu wniosek o wprowadzenie produktu do obrotu; lub

b) w przypadku gdy właściwy organ nie może ustalić tożsamości ani danych kontaktowych żadnego z podmiotów gospodarczych, o których mowa w lit. a) – przedstawiciela wytwórcy, jeśli wytwórca nie ma swojej siedziby we Wspólnocie, lub importera produktu, jeśli we Wspólnocie nie ma przedstawiciela; lub

c) w przypadku gdy właściwy organ nie może ustalić tożsamości ani danych kontaktowych żadnego z podmiotów gospodarczych, o których mowa w lit. a) i b) – innego podmiotu w łańcuchu dostaw, którego działalność może wpłynąć na jakąkolwiek właściwość produktu regulowanego przepisem technicznym mającym do niego zastosowanie; lub

d) w przypadku gdy właściwy organ nie może ustalić tożsamości ani danych kontaktowych żadnego z podmiotów gospodarczych, o których mowa w lit. a), b) i c) – dowolnego podmiotu w łańcuchu dostaw, którego działalność nie wpływa na żadną właściwość produktu regulowanego przepisem technicznym mającym do niego zastosowanie.

ROZDZIAŁ 3

PUNKTY KONTAKTOWE DS. PRODUKTÓW

Artykuł 9

Ustanowienie punktów kontaktowych ds. produktów

1. Państwa członkowskie wyznaczają punkty kontaktowe ds. produktów na swoich terytoriach i przekazują ich dane kontaktowe innym państwom członkowskim oraz Komisji.

2. Komisja sporządza i regularnie aktualizuje wykaz punktów kontaktowych ds. produktów i publikuje go w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Ponadto Komisja udostępnia te informacje na stronie internetowej.

Artykuł 10

Zadania

1. Punkty kontaktowe ds. produktów na wniosek m.in. podmiotu gospodarczego lub właściwego organu innego państwa członkowskiego przekazują:

a) przepisy techniczne mające zastosowanie do konkretnego rodzaju produktu na terytorium, na którym ustanowiono te punkty kontaktowe ds. produktów, oraz informacje o tym, czy produkt ten podlega wymogowi uprzedniego wydania zezwolenia na mocy prawa w państwie członkowskim, w którym znajdują się te punkty kontaktowe ds. produktów, wraz z informacjami o zasadzie wzajemnego uznawania i stosowaniu niniejszego rozporządzenia na terytorium tego państwa członkowskiego;

▼B

b) dane kontaktowe właściwych organów w państwie członkowskim, w którym znajdują się te punkty kontaktowe ds. produktów, co umożliwi bezpośredni kontakt z nimi, w tym z pracownikami organów odpowiedzialnych za nadzorowanie wdrożenia danych przepisów technicznych na terytorium tego państwa członkowskiego;

c) informacje o ogólnie dostępnych na terytorium tego państwa członkowskiego środkach odwoławczych w przypadku wystąpienia sporu między właściwymi organami a podmiotem gospodarczym.

2. Punkty kontaktowe ds. produktów udzielają odpowiedzi w terminie piętnastu dni roboczych od daty otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1.

3. Punkt kontaktowy ds. produktów w państwie członkowskim, w którym zainteresowany podmiot gospodarczy wprowadził legalnie do obrotu dany produkt, może dostarczać wszelkich niezbędnych informacji lub uwag podmiotowi gospodarczemu lub właściwemu organowi, o czym mowa w art. 6.

4. Punkty kontaktowe ds. produktów nie pobierają żadnych opłat za dostarczanie informacji, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 11

Sieć telematyczna

Komisja może utworzyć zgodnie z procedurą doradczą przewidzianą w art. 13 ust. 2 sieć telematyczną w celu wdrożenia przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących wymiany informacji między punktami kontaktowymi ds. produktów lub właściwymi organami państw członkowskich.

ROZDZIAŁ 4

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 12

Obowiązki sprawozdawcze

1. Każde państwo członkowskie co roku przesyła Komisji sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie to, zawiera przynajmniej następujące informacje:

a) liczbę pisemnych powiadomień przesłanych zgodnie z art. 6 ust. 1 oraz informację o danym rodzaju produktu;

b) wystarczające informacje o wszelkich decyzjach podjętych na mocy art. 6 ust. 2, w tym podstawy, na których opierają się te decyzje, oraz informację o danym rodzaju produktu;

c) liczbę decyzji podjętych zgodnie z art. 6 ust. 3 oraz informację o danym rodzaju produktu.

2. W świetle dostarczonych przez państwa członkowskie informacji, o których mowa w ust. 1, Komisja analizuje decyzje podjęte na mocy art. 6 ust. 2 i dokonuje oceny podstaw, na których są one oparte.

▼B

3. Do dnia 13 maja 2012 r., a następnie co roku przez kolejnych pięć lat, Komisja dokonuje przeglądu i przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. W stosownych przypadkach Komisja może załączyć do sprawozdania odpowiednie wnioski mające na celu usprawnienie swobodnego przepływu towarów.

4. Komisja sporządza, publikuje i regularnie aktualizuje otwarty wykaz produktów, które nie podlegają wspólnotowym środkom harmonizującym. Komisja udostępnia ten wykaz na stronie internetowej.

Artykuł 13

Procedura komitetu

1. Komisję wspomaga komitet złożony z przedstawicieli państw członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie ma procedura doradcza ustanowiona w art. 3 decyzji 1999/468/WE, zgodnie z jej art. 7 ust. 3 i art. 8.

Artykuł 14

Uchylenie

Niniejszym uchyla się decyzję nr 3052/95/WE ze skutkiem od dnia 13 maja 2009 r.

Artykuł 15

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 13 maja 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.